

17/11

Het Oostendse

Freddy's Dansorkest

Freddy Feys : orkestleider die trommelaar was bij de Zeemacht... maar niettemin 31 Oostendse Revues op muziek zette

Eén week voor Kerstdag 1950 leerde Freddy Feys in de Minerva op 't Hazegras het moksje van zijn leven kennen : Fernanda Moerkerke uit de Timmermanstraat van het Westerkwartier. Hij had een „Silencio” uit zijn saxofoon geperst... die de 19-jarige de tranen in de ogen bracht. Wat ook, vijf maanden later gaven ze mekaar in de grote kerk het jawoord. Dochter Miriam (2.12.1954) en zoon Serge (3.10.1959) maakten hun geluk volledig. „Dat huwelijk”, zegt Freddy, „is de slimste daad die ik in mijn leven stelde, want Fernanda heeft nogal wat voor mij gezorgd om mij op het goede pad te houden.” Freddy Feys noemt zich een gelukkig man : 70 jaar... en een schat van een kleinzoon aan zijn borst kunnen drukken, da's wel een opperste geneugte zeker. Kleine Louis, zoon van topmuzikant Serge, zou wel eens de muzikale Feystraditie kunnen verderzetten !

James Ensor is 50 jaar dood... en Freddy Feys leeft een halve eeuw in Oostende. Waar halen wij het uit om de baron naast een ordinaire trommelaar — die nogal wat zwarte sneeuw in zijn leven zag — te plaatsen. Vader Eugène was een *wreed* muzikaal manneke dat op het gehoor alles uit accordeon, banjo en mandoline haalde... maar voor de rest, als leurder in elastieken en ander menagebrol het zout in de *petatten* niet verdiende. Zoon Freddy kreeg evenwel van vader een enorm muzikaal gehoor mee. Trekharmonica, blaasinstrument of tokkeltuig : in de kortste keren haalde hij er „J'attendrai”, „Chi-Boum Chi-Boum” of andere „Volares” uit. Gespeend van diploma's trommelde Freddy een heel werkmensleven bij de Muziekkapel van de Zeemacht. Toch zou Freddy de grootste geneugte, die de Heer zijn stervelingen voorbehoudt, in zijn longen zuigen toen zijn bloedeigen Freddy's Dansorkest kroonprins werd van het folkzatte Oostendse Wit Paard. Een tevredenheid die evenwel door heel wat miserie werd bedruipt...

In Roeselare geboren op 9 september 1929 in een sjofel gezin en gedoopt als Remi-Alfred had Freddy het nooit breed. Nuchter was vader de braafste vent van Roeselare, maar *gard je van splenters* als hij gedronken had. Moeder werd op zesjarige leeftijd door een hondenkar van een boer omvergereden en was daardoor veel jaren blind. Toen haar ouders in 1914 naar Frankrijk vluchtten, ontfermde zich een lieve gravin over Freddy's moeder. In Parijs geopereerd, kreeg Elodie Verhaeghe gedeeltelijk haar gezicht terug. Door gemis aan schoolondericht kon ma even-

wel lezen noch schrijven...

Muziek was
't enigste wat
mij als kind
interesseerde...

— Freddy : „Als oudsten van het nest rustte alle verantwoordelijkheid op mijn schouders. Ik correspondeerde met vader toen hij tijdens de oorlog naar Duitsland was gedeporteerd en

deed thuis het noodzakelijke schrijf- en wrijfwerk. Door de armoedige toestand thuis had ik gewoon de gelegenheid niet om te studeren.”

Als kind ging Freddy kat-tenkwaad niet uit de weg en om tijdens de oorlog aan eten te geraken, was hij niet beducht om hier en daar wat te jatten. Tijd dat men op de velden aardappelen ging *zanten* — met de voeten de akkergrond aftasten naar eventueel niet gerooide petatjes — of korenhalmpjes rapen die in de voren waren blijven liggen...

— Herinneringen aan je schooltijd ?

— Freddy : „Ik ging naar een school waar eveneens Werner Rabau, echtgenoot van Rose d'Ivry en jarenlang tekstschrijver van de Oostendse Revue, als leerling was ingeschreven. Werner was een uitzonderlijke student. Ikzelf leerde eveneens gemakkelijk, maar werd thuis niet aangemoedigd : moeder was niet geletterd en vader had niet de minste interesse in mijn huiswerk. Betrof het aardrijkskunde, geschiedenis of godsdienst dan hing ik steevast aan de lippen van de schoolmeester.”

— Kon je goed zingen ?
— Freddy : „Als er te zingen viel, was ik normaal de voorzanger. Toen de deken van Roeselare naar jaarlijkse gewoonte een bezoek aan de school bracht, vroeg schoolhoofd Grillet of ik eens mijn accordeon zou meebrengen. Zo kwam het dat ik voor de deken wat wijsjes trekorgelde, die de geachte naderhand met een spek honoreerde.”

Leurder gaat
naar de bouw
en vandaar naar
de marine

— Ouders konden muziekstudies niet aan ?

— Freddy : „Toen ik 15 was, ging ik naar de Katholieke Gilde die een gedegen muziek-groep binnen haar rangen had. Ik kreeg een klarinet : een „Albert” met 13 sleutels. Toen ik er thuis twee keer op geblazen had, kon ik er al een liedje uithalen. Na drie maanden

nam ik contact op met René Tourlmain, dirigent en eveneens lesgever aan het Brugse conservatorium, die me vroeg de toonladder van do te spelen : ik was goed voor de *Derde Klarinetten*, je weet wel de *hoematataa-blazers...*"

Van zijn 14de tot zijn 18de was Freddy Feys gewoon op de *tjool*. Er moest geld binnengebracht worden, dus ging Freddy net als vader van huis tot huis leuren met elastieken. Verkopen lag hem niet, om de eenvoudige reden dat hij het niet graag deed. Op zijn 18de ging hij naar de bouw als hulp bij de bekistingen. Gelukkig was Freddy een sterke *boeten*, want het was zeer zwaar werk.

— **Hoe kwam je bij de marine?**

— **Freddy :** „Op zekere dag maakte ik een tamelijke tuimeling en kwam terecht op een vijfduimer die zich dwars door schoen en voet boorde. Ik had niets gevoeld tot het moment dat ik er mijn voet uit trok. 's Anderendaags zat het vuur er in, want het was een roestige vijfduimer geweest. Compasie? Ik werd afgedankt... en moest naar de dop. Het was

evenwel al 1949 geworden, hetgeen betekende een jaar dienst bij De Zeemacht. Ik begon als trommelaar... en werd na een paar weken aange- maand het roffelen ook aan derden aan te leren."

— **Tot je beroeps militair werd...**

— **Freddy :** „Ik trommelde zodanig goed dat de tamboer- majoor aandrong dat ik zou bijtekenen en bij de muziekkapel blijven. Met 10 frankes daags is mijn gewone dienst geen pretje geweest. Omdat het thuis nog altijd armoe troef was, was ik verplicht in de kazerne te blijven en er zelf mijn was te doen. Aan uitgaan moest ik niet denken. Als de jongens uit verlof kwamen en op hun bed zaten met snoep, zoetekoek en pakken chocolade, zat er mij als jonge man van 20, niet anders op dan te *verwaaien*."

— **Je kreeg niet waar je recht op had...**

— **Freddy :** „Inderdaad, maar daar kun je De Zeemacht niet zwaar om vallen. Ik... én de Muziekkapel wisten maar al te goed dat ik meer daarstelde dan gewoon trommelaar. Doordat ik alles aan mezelf geleerd had, kon ik geen diploma's voorleggen. Studeren kost geld... en dat hadden ze thuis gewoon niet."

— **Waarom bleef je eigenlijk trommelaar?**

— **Freddy :** „Commandant Duyck drong er nochtans op aan dat ik saxofoon zou spelen bij de Muziekkapel. Vraag die ik almaar opschoof... omdat ik als trommelaar gemakkelijker aan een permissie geraakte om met mijn Freddy's Dansorkest op te treden. In 1965 heb ik de vraag dan toch positief beantwoord en zou vervolgens tot 1985 de saxofoon bespelen."

— **Toch nog bijna onderofficier...**

— **Freddy :** „Op mijn 40ste verwierf ik een eerste prijs al- sax aan het conservatorium. Moment waarop commandant Duyck me naar Brussel zond om een examen voor onderofficier te passeren. Aldaar liet commandant Ruffio de Bonneval, neef van Paola de bleek, mij weten dat 14 dagen voor- dien een koninklijk besluit de leeftijdsgrens om onderofficier te worden op 40 jaar had ge- steld."

— **Verbitterd op de marine?**

— **Freddy :** „Absoluut niet, want De Zeemacht zal ik wel heel mijn leven dankbaar blij- ven. Van de laagste tot de hoogste rang zijn ze allemaal chic voor mij geweest. Ik

mocht zowel bij de admiraal als bij de commandant binnen- vallen. Het missen van die graad scheelt evenwel 14.000 fr. in mijn pensioen. Doet pijn, vooral als je weet dat diegene die moest recht- staan voor een sax-solo, nog altijd die alte Freddy was..."

In de Oostendse Zeemacht- kazerne zou uit de vriendschap Freddy Feys - Willy Bosschem - Raymond Huilmand (alias Jo Deensen) het onvergetelijke Freddy's Dansorkest geboren worden. Een ontzettend dans- muziekkapelle groep die week na week 't Wit Paard een bom- volle danspiste garandeerde en de referentie niet gestolen had, huisorkest van Staf Smets amusementenpaleis te zijn.

Het was trouwens van Staf dat Freddy Feys ooit het moo- iste compliment kreeg. Je moet weten dat meneer Smet een mens was die, door hard wer- ken, het van niets tot iets bracht. Iemand die het net als Feys zonder diploma's had waargemaakt : „Freddy," zei hij, „ik moet je bewonderen voor de manier waarop je het waarmaakt. Hoe je, met de menselijke bezetting die je maar hebt zo de massa kunt begeistere. Je bent een mens naar mijn hart !"

Freddy's Dansorkest groei- de uit tot een sacraal begrip in de wereld van het Vlaamse amusement, dat volgend talent aanbood : *Ronny Berghs*, wiens fantastische stem bewondering opwekte bij het toen nog heel jonge Tuurtje Blanckaert (Will Tura) ; *Gus Endo*, die accorde- on speelde à la vraie Mont- martre en zijn tango's zong als de rauwste Parijzenaar ; *Will Tura* die, welke intenties hij ook mocht hebben, FF-dansor- kest binnenviel met slechts een tweetal jodeliedjes van Bob- bejaan Schoepen op zijn nog groene repertoire...

Rodenbachzoon Freddy Feys die vandaag al 50 jaar in Oostende woont, kreeg de tijd zijn liefde voor de Koningin der Badsteden aan heel de we-

reld te openbaren door de al- lerinnigste smartlappen op muziek te zetten : „Klein ver- driet, groot verdriet..." (Lucy Monti), „De Oostendse Koet- sier" (Bert Gevaert), „Die vis- scher van mien" (Lucy Loes), „Oostende kan ik noois verge- ten !" (Pete Monti).

Hou van Oostende... en zet graag Revue op muziek

De Oostendse folklore werd Freddy's leven. Ooit toon- dichte hij wijlen John Her- mans' revue die nog in het oud-theater plaatsgreep en waarin niemand minder dan Jan Piers in een sketch optrad. Naderhand werkte hij samen met tekstdschrijver Herman Moerman aan de Dangreaure- vues. Hij vond Moerman een toffe gast wiens teksten al even geprezen waren. Voor Werner Rabau — oude school- kameraad — die Herman op- volgde, heeft Freddy nogal wat respect : iemand die het als tekstdschrijver en regisseur al even perfect deed.

De Oostendse Revue met ooit Irma Westerlinck, Mance e.a. Freddy Jansens in zijn ran- gen, is zowaar ook het open boek van Freddy Feys him- zelf : hij sproot zelf uit een sjofel gezin, 't is te zeggen geen geld, armoe en nog eens armoe... Kreeg zelfs de deur- waarder op bezoek om zijn schamele meubeltjes te rap- porteren. Story die veler schaamrôod moet bezorgen, maar die we wijselijk in de doofpot stoppen. Zakken geld werd Freddy niet beschoren, maar aan echte vriendschap heeft het hem nooit ontbro- ken !

Schreef voor
Lucy & Pete
Monty ; Lucy
Loes en Willy
Lustenhauer !

Waarom negeert Will Tura Oostendse kweekschool?

Iedere Oostendenaar van de golden sixties weet heel goed hoe klein Will Tura bij Freddy's Dansorkest kwam... en hoe groot hij tusslotte naar Brussel is vertrokken. Daar heeft Freddy Feys op zich niets op tegen: toekomst is toekomst... en aan de *hogeropstimul* kan niemand ontkomen. Wat wel tegen de borst stoot, is het feit dat Tuurtje Blanckaert — die het bij Freddy's Dansorkest tot een wel heel talentvolle Will Tura bracht — in geen enkel interview refereert naar zijn Oostendse kweekschool.

— **Freddy Feys**: „Toen hij op zijn 14de bij ons kwam, kon hij ternaauwernood twee jodeliedjes zingen van Bobbejaan Schoepen. Hij was jaloers op Ronny Bergs tegen wie hij zei ooit even goed te willen zingen. Toen Tura ons verliet was hij een vedette! Trouwens dé reden waarom men hem ontdekte.”

— **Heeft hij jou nooit meer aangesproken?**

— **Freddy**: „Jawel en mezelf waar andere mensen bij waren gecompimenteerd. Maar nooit in het openbaar. Bij Luc Appermont op VTM is het woord Oostende of Freddy's Dansorkest nooit aan bod gekomen. In zijn Tura-Nederlands gaf hij tijdens een Sabamvergadering ooit een compliment ten opzichte van mijn zoon Serge: een fantastisch muzikant, zei hij, die een aardje naar zijn vaartje heeft... en zijn vader heeft nog zovele haartjes... Zei accordeonist Eggermont toen tegen mij: „Will Tura heeft toch nog bij u gespeeld? Hij is toch van Veurne en jij van Oostende... Waarom spreekt hij dan, in vriendenkring, zo stijf Nederlands?”

Freddy's Dansorkest uit de grote dagen: centraal vooraan leader Freddy Feys; links stijgend de reeks afgaand: Will Tura, pianist Marcel Deman, trompettist Robert Madou, sax-tenor Jacqot Brusseele, drummer André Vyvey, charmezanger-accordeonist Gus Endo, Ronny Bergs, gouden stem van het ogenblik. Waarom Freddy's Dansorkest in de Blankenbergse Eden uit mekaar viel, zal wel voor altijd een geheim blijven.

„Ik had in mijn leven te weinig pretentie...”

Freddy Feys is een self-mademan van het zuiverste allooi: door een enorm muzikaal gehoor wist hij in de kortste keren trommel, mini-accordeon, klarinet, saxofoon, synthesizer en piano te beheersen. Hij moest evenwel wat wachten vooraleer hij de kleinoden stuk voor stuk kon aanschaffen. Wat heeft hij geschreid om de Hohner van 50.000 fr., die hij slechts op zijn 45ste kon aanschaffen.

— **Freddy**: „Accordeon hoor ik graag. Het is een van de moeilijkste instrumenten om te bespelen. Je moet maar eens luisteren op de Franse tv hoe kleine gastjes de prachtigste muziek uit de harmonica trekken!”

— **Ooit beroemdheden begeleid?**

— **Freddy**: „Will Ferdy, nobele dichter en fameuze componist, heb ik nog begeleid. Ik ben eveneens met *De Zangeres Zonder Naam* op tournee geweest. Ik help daarbij graag jonge artiesten, zoals de blinde Oostendenaar Christophe Hubrechtsen, een jongen die gebeten is door de muziek en het, naar mijn oordeel, nog heel ver zal brengen!”

— **Is de kleine Michael hier niet binnengestapt?**

— **Freddy**: „Ik heb hem zo'n jaartje als vriend gevolgd, hem daarbij tips gevend inzake klavier. Een jongen die bijzonder onderwijs liep, maar qua gehoor en stem wel heel bijzonder getalenteerd is. Steek Michael in een kamer met een cd in het Italiaans, Frans of eender wat... en na een namiddag kan hij de tekst glad van buiten.”

— **Iets wat je als muzikant stoort?**

— **Freddy**: „Ik zette voor quasi elke Oostendse volkszanger liedjes op muziek. Als ze beginnen, komen ze naar Freddy Feys... maar eenmaal ze aan het zingen zijn, komen ze er niet toe om dit aan Sabam te laten weten. Resultaat: ik trek er geen roste duit voor! Als je dan weet dat Lucy Loes zo'n achtal liedjes van mij op het Pauluspleintje zingt...”

— **Moest je het allemaal mogen overdoen?**

— **Freddy**: „Dan zou ik in de allereerste plaats proberen wat meer pretentie te hebben en mezelf meer vooruitduwen!”

Een grote vreugde voor Freddy Feys is wel zijn zoon Serge die een eerste prijs in Gent behaalde en heel volleerd tegenaan de klavieren gaat. Zijn pad liep niet altijd over rozen. Zo speelde hij ooit met de Ierse Boluck Brothers in het park van Hamburg. Het was evenwel op de dag dat Rudolf Hess begraven werd: de neonazi's kwamen op straat met baseballstokken en ander vernielingsapparatuur en sloegen het allemaal kort en klein. Resultaat: Serge Feys zat met een verlies van een dik miljoen aan instrumenten. Hij was blut... „Van mijn klein pensioentje hebben we toen maandelijks een duwtje gegeven. Vier jaar lang! We deden het graag, want Serge kon weer spelen...” aldus Freddy.

Ook zoon Serge Feys is een muzikaal talent en brengt zijn vader heel veel vreugde.